

Vidlák: Současná vláda nás žene vstříc katastrofě. Buď nevědí, co dělají, nebo vědí a chtějí to (Rozhovor)

- CZ24 News | 24. října 2022

ČESKO: Jedním z výrazných rysů dneška je odtržení od reálného života, a jak tento jev sílí a trvá, tak to má vážné důsledky pro rozhodování. Slovně se tak například odšťiháváme od závislosti na Rusku, uvalujeme sankce, ale v realitě platíme za ruské suroviny, bez kterých se neumíme obejít, mnohem víc. „Takhle se vede prohraná válka,“ zhodnotil evropskou taktiku náš host Vidlák v předchozí části rozhovoru s tím, že vymýšlení prohraných agend jede v Evropě jako na běžícím páse už třicet let. A tak dnes Evropa, i naše země, připomíná chlív, kde všichni zapomněli, že se musí pravidelně vykydat a že nestačí odpad jen překrýt slámou, protože když se pak do takové zapomenuté vrstvy píchne, tak se vyvalí smrad. Přitom náš chlív je plný po střechu, a vše směřuje ke katastrofě.

Martina: Říkáš, že pokud platí, že společnost těží z idejí, které ji vybudovaly, a zanikají proto, že tyto ideje přestanou vyznávat, tak jsme na konci?

Vidlák: Ano.

Martina: Myslíš, že dvojí metr, a nejenom dvojí metr, ale také zpychnutí a opuštění těchto idejí, působí katastrofu, kterou jsi tady predikoval?

Vidlák: Vypadá to tak. Přichází to naráz úplně ze všech oborů lidské činnosti, nebo vůbec z každého lidského parametru, který se dá nastavit. Zkusme, sakra, nyní najít v České republice něco, co není v krizi.

Martina: Tak schválně, zkusme. Takže, zemědělství...

Vidlák: ...v krizi.

Martina: Energetika, tak to asi ani nemusíme. Doprava?

Vidlák: Přetížená. Praha je pořád přetížená. Kdy se naposled vyřešila v Praze doprava? D1 byla sotva hotová, a už to zase bylo špatně, nebo málo.

Martina: A hlavně, jestliže nebudeme mít energie, tak nebude pokračovat výstavba, pravděpodobně půjde vlakům špatně jízda...

Vidlák: Výstavba pokračovat bude. Ale i kdyby tato část byla v pořádku, tak to stejně bude přetížené...

Martina: Tak co tam máme? Kulturu?

Vidlák: Nevím. Pořád si myslím, že lidi hlavně koukají na Vesničko má středisková, a dnešní moderní filmy se zdaleka netěší takové popularitě.

Martina: Něco přece musí fungovat, protože ještě stále společenská smlouva trvá. Ještě stále

chodíme do práce, stále se scházíme, jsme různě v restauracích a oslavujeme narozeniny. Takže co myslíš, že funguje? Aspoň nějaké mezilidské vztahy, nebo ostrůvky?

Vidlák: Ostrůvky asi jo. Samozřejmě když je něco v krizi, tak se krize rozšiřuje postupně, takže se vždycky dá najít nějaký pozitivní příklad. Ale já bych to spíš řekl jinak. Myslím, že to kdysi říkal profesor Pitha, že když člověk připálí rýži, tak je celý hrnec v háji. A přitom je dole jen pár připálených zrníček, takže by se dalo klidně rajtovat na tom, že drtivá většina zrníček je přece v pořádku. Ale už jak k tomu člověk čichne, tak ví, že to v pořádku není.

Martina: My hospodyňky víme, že je potřeba to stáhnout, a považit v tom mrkev. Ale ani to úplně všechno nezachrání. Vím, co tím chceš říct. Vlastně to platí i o bramboře, když ji připálíš, tak to, že ji skrojíš, neznamená, že přestane... Dobře, tak jinak: Když se zachraňovaly staroegyptské památky při výstavbě Asuánské přehrady, pronesla Jacqueline Kennedyová větu: „Když je společnost v krizi, tak zachovat znamená tvořit.“

Vidlák: S tím bych souhlasil.

Martina: Co bys zachoval ty? Co bys zachoval z idejí, na kterých tato společnost vyrostla? Které si musíme uchovat? Ke kterým hodnotám bychom se měli upínat a vracet?

Vidlák: Myslím, že se nakonec zase dostaneme k Desateru a že bez toho to víceméně nepůjde. Ale tyto původní hodnoty jsme začali opouštět už strašně dávno. Kdy naposled platilo, že je morální neopustit svou rodinu, a mít jednu manželku, mít s ní děti a prožít spolu celý život? Romantika není, že Romeo a Julie spolu umřeli, ale že děda s babičkou spolu zestárli. Kdy se tohle naposledy vyznávalo? Vždyť to už je déle, než třicet let.

Mravnost člověka je svázána s tím, že dodržuje svou smlouvu i tehdy, když je to nevýhodné

Martina: My si idealizujeme dobu, kdy to takto ještě bylo, protože to jinak nešlo. Ted' se ocitám před sto, dvěma sty lety, a ani tam to nebyla moc romantika.

Vidlák: Ne, ale jako nakonec se vždycky dostaneme k tomu, že mravnost člověka je svázána s tím, že je schopen, jak bych to řekl, že dodržuje svou smlouvu i tehdy, když je to nevýhodné. A tohle jsme tak trochu ztratili, protože dneska se dodržuje smlouva jen tak dlouho, dokud je to dobré. Když kolem sebe vidím, kolik je rozpadlých rodin, a když moje manželka rodila, a byli jsme v porodnici, tak se sestřička vždycky ptala: „Vy máte pět dětí?“ A já říkal, „Ano, já mám pět dětí.“ Ale problém nebyl v tomto, to se dodnes ještě pořád vidí, že je v porodnici mamina, která má čtyři, pět dětí, ale největším úkazem bylo, že má děti s jedním chlapem. Řekl bych, že tohle jsme tak trochu ztratili.

Martina: V Desateru je toho víc. Cti otce svého i matku svou, nezabiješ, nepokradeš, nesesmilníš...

Vidlák: Nezávidět...

Martina: To tam....

Vidlák: Nepožádáš manželku bližního svého.

Martina: Myslím, že bychom to rozumně dali dohromady. Myslíš, že se ještě dá v lidech obnovit elementární úcta k těmto hodnotám, na kterých vystavěli tuhle společnost? A ne, že ne.

Vidlák: Myslím, že většinu těchto hodnot můžeme popisovat z hlediska Bible, Desatera. Ale já myslím, že většina těchto hodnot je lidsky dána právě tím, že lidstvo to má v genech, a to proto, že

v časech krize, kdy je zle, nám tohle prostě pomáhá přežít. Že to nevzniklo tak nějak náhodou, že to prostě jsou hodnoty, které pomáhají v krizi přežít. A protože už jsme dlouho žádnou krizi neměli, tak už tyto hodnoty opouštíme, myslíme si, že peníze toto všechno vyřeší. A skutečně to dlouho tyto věci řešilo – samoživitelky neumírají v zimě hladem, a nemusejí vysvětlovat dětem proč...

Martina: Řekneme si to až po téhle zimě.

Vidlák: Jo, ale prostě to bylo tak. Dlouhá léta platilo, že samoživitelka – dobře, žila si mizerně – ale děti se najedly, nebo nemáme tady ještě úplně hladové děti. Dobře, neměly třeba na obědy ve škole, ale potom se doma nějak najedly z konzervy, nebo z horšího jídla, ale prostě hladem se tu neumíralo. Ale před sto lety bylo normální, že pokud taková matka přišla k nějakému nemanželskému dítěti, tak prostě strádala celý život, který pak zpravidla netrval nijak extra dlouho.

Se svobodou pohybu a podnikání přišla také svoboda krást

Martina: Protože navíc ji ještě společnost vydělila ze svého, tak zvané slušného, nebo žitého středu, ze zvykového práva, řekněme.

Vidlák: Protože neměli žádné prostředky k tomu, aby ji nějakým způsobem živili.

Martina: Dobře. Ty jsi řekl: „Dlouho jsme tady neměli žádnou krizi,“ a s tím se dá souhlasit, přestože ještě na začátku minulého století, když se budeme bavit o roce 1920, se opravdu ne všechny děti, a ne všichni lidé najedli dosyta, takže to není zase tak dávno – ještě nedávno žili pamětníci. Ale jaké vysvětlení máš na to, že jsme tady měli ještě poměrně nedávno krizi svobody – je to třiatřicet let, co jsme cinkali na Václavském náměstí klíči, aby komunisté odešli – a všichni jsme tehdy chtěli svobodu zpět. Svobodu slova, svobodu pohybu, svobodu projevu a svobodu osobní. A my jsme si to nějak vycinkali, a žili jsme v domněnách, že nám ji už nikdo nesmí ukrást. Jenže teď, když se o to pokouší tolik extremistů s regulérně totalitními praktikami a myšlením, tak najednou velká část lidí, kteří totalitu ještě prožili, jenom tak hledí, jako kdyby to znova nepostrehli. Jak tohle si vysvětluješ?

Vidlák: Když to tak řeknu, ano, s tou svobodou pohybu, svobodou podnikání, tak trochu přišla i svoboda krást. Že jo? Najednou bylo strašně mnoho lidí nepostižitelných. Prostě děly se tu neuvěřitelné věci. Všichni si to tak pamatujeme.

Martina: Trochu se zhaslo...

Vidlák: Ano. A šlo to. Stalo se něco? Nestalo. Nakonec se to ještě vyřešilo amnestií, když se to tak vezme, a i kdyby ne, tak stejně, vedlo to někam? Byl někdo odsouzen? Vzniklo něco spravedlivějšího? Všichni jsme si do jisté míry zvykli na to, že se to nějakým způsobem dá odklánět od státu. A daně se zase až tak úplně platit nemusí, dá se to vždycky tak nějak spočítat tak, aby to vyšlo lépe a dobře.

Na druhou stranu není divu. Co je EET? Byl to takový první pokus. Řekl bych naprosto jasné věci, že si téměř každý napíše do daňového přiznání, co se mu hodí, protože není, jak to zkontrolovat. Tak někdo vymyslel EET. Dobrý, chvíli se tomu tleskalo, že to je fajn, ale ono se to dá použít i jinak. Je to trochu jako přechod mezi renesancí a barokem, rozepnula se nám duše, všichni jsme se rozletěli, a pak jsme zjistili, že to produkuje nějaký hnůj, který zase musíme přikrývat. A vždycky někdo přijde s nějakým řešením, jak to udělat, a najednou nám začne říkat: „Já to vyřeším. Přitvrdíme tady.“ A přišla ohromná inflace zákonů. Vždyť se říká, že platí milión předpisů. Vždyť to ani nikdo nemůže přečíst.

Mnoho lidí si dnes klade otázku: „Co mi ta svoboda po roce 89 vlastně dala?“

Martina: I právníci říkají, že nejsou schopni obsáhnout ani občanský zákoník.

Vidlák: Všichni jsme svým způsobem jednou nohou v kriminálu, protože dnes každý denně něco porušujeme, a holt na někoho dojde, a na někoho nedojde, takže svým způsobem není divu, že si obyčejný člověk přeje nějakou stabilitu a trošku jistotu. A že se tím na druhou stranu nechává připravovat o svobodu? Tak si říká: „Co mi ta svoboda vlastně dala?“ Asi méně, nebo ne dost, a naopak mu toho víc vzala, respektive pro něj mnohem méně platila. Ne, ještě to zkusím říct jinak: Pro spoustu lidí sice vznikla svoboda pohybu, kterou nikdy nevyužili, ale dopadla na ně svoboda krášt.

Martina: Páni! Z toho, co jsi teď právě řekl, vyplývá, že ty rok 89 možná nevnímáš až jako takový kauf. Anebo, že se to zvrhlo. Jak to mám přesně pochopit?

Vidlák: Na to se strašně špatně odpovídá. V té době mi bylo devět, takže jsem to extra nějak nevnímá, pro mě vlastně rok 89 znamenal především to, že jednoho dne přišla soudružka učitelka do třídy a řekla: „Od teďka jsem paní učitelka, a kdo mně bude říkat soudružko učitelko, dostane zvláštní úkol.“ To je pro mě to, co si pamatuju z roku 89, 90.

Martina: Dobře, ale o něčem se bavili rodiče doma, v něčem jsi přece jenom vyrůstal. Chápu, že nemáš osobní prožitek, ale dobře, bavme se o tom vyčteném a o tom, o čem jsi na venkově, nebo v Sokolově, mluvil s lidmi, kdy ti pak bylo třeba patnáct.

Vidlák: Kdybych to měl nějak shrnout, tak bych řekl, že jsem viděl potom to, co se stalo v 90. letech, trošku jako Karel Kryl. On má pár moc hezkých písniček už z porevolučního období, a myslím, že byl opravdu jeden z prvních, kdo to zavnímá. Je to možná i jeho osobní tragédie, že dvacet let tvrdě bojoval, fakt se snažil, a dal tomu celý život, aby sem přišla svoboda, a měl o ní nějakou představu. Ale jako jeden z prvních zjistil, že ten směr potom vede někam úplně jinam.

Martina: Já ti teď chci pomoci, protože po tom, co jsi teď řekl, se najde spousta lidí, kteří ti otrískají o hlavu to, že vlastně opěvuješ totalitu, protože ta ti dává alespoň nějaké jistoty. Musel jsi mít bydlení, jinak jsi byl příživník, stejně tak jsi musel mít práci, když sis ji sám nenašel, tak jsi dostal umístěnku, a pak jsi držel pusu, krok, nikam ses nepodíval. Když jsi vystrčil hlavu, tak jsi po ní dostal. A přesto všechno to skýtalo určitá pozitiva a sociální jistoty – a zaplatili jsme za to „jenom“ tou svobodou. Tak. Jak to teď vlastně vnímáš? Víš, že to je těžké, a nechci tě grilovat. Ale zajímají mě Vidlákovy názory na tuto složitou věc.

Vidlák: Když jsme se přestěhovali na Moravu, tak tam s námi ještě bydlel starý dědeček, umřel v devadesáti, moudrý muž, který zažil ještě třicátá léta. A žil s námi tři roky a zásoboval mě vzpomínkami, historkami, a jedna z takových nejzajímavějších byla tato: Dědeček byl kulak, měl své pozemky, a v padesátých letech byl řádně rozkulačen. A po celý zbytek života byl v podstatě utlačován tím, že původně svobodný rolník a zemědělec – měl to skutečně v sobě, a když pak mohl, tak se k tomu zase rád, do jisté míry, vrátil – mohl najednou dělat pouze krmiče v prasečáku. Celý zbytek života, až do důchodu, do kterého šel někdy koncem osmdesátých let, pracoval v prasečáku, a byl tak strašně utlačován, že si za tu dobu vydělal jen na tři baráky. Tak jaká vlastně ta totalita byla?

Martina: Nicméně si asi trošku nakradl, ne?

Vidlák: Opravdu z platu, z platu krmiče v prasečáku, a svou pílí. Dobře, byl opravdu zvyklý pracovat, prostě měl ten základ ze třicátých let, a pracoval úplně jinak než my ostatní. On ještě

v osmasedmdesáti uměl zahrádku, těch svých 500 čtverečních metrů, zryt rýčem. Svou pílí, i se svým nízkým příjmem v prasečáku, to dotáhl na to, že jeden dům kompletně postavil, synovi do značné míry pomohl postavit druhý, a třetí dům pro dceru řádně zrekonstruoval, dostavěl tam chlévy, dostavěl sklep, a to všechno udělal ze svého platu krmíče v prasečáku. On, třídní nepřítel. Jaký ten režim vlastně doopravdy byl?

Svoboda není dána zákonem, ale základní úctou a respektem k druhému životu. A když jsme o tuto úctu přišli, a žijeme v atomizovaném světě, tak jakou cenu v tom má svoboda?

Martina: Moje část rodiny také skončila v JZD, a vím, že samozřejmě byl deputát, a všechna jejich prasata a drůbež žila z krmiva, které bylo v JZD. Tak jenom proto jsem si dovolila tu prostorekou poznámku, kterou bych nechtěla ublížit tvému dědečkovi. Ale teď mi řekni jenom jednu věc: Existuje něco, čemu můžeš obětovat svobodu? Protože přicházíme o svobodu slova, za covidu mnozí přišli o svobodu podnikání, přicházíme o svobodu všeho možného – nevím, jak ji rozsekat, protože, jak se říká, svoboda je nedělitelná a můžeme ji rozkouskovat na všechny různé svobody, které jsme už tady vzpomenuli. Ale ve výsledku buď svobodu máš, nebo nemáš.

Vidlák: Myslím, že o ni trochu přicházíme. Slovy Komenského bych řekl, že vichřice hněvu jsou na nás uvrženy hříchy našimi. Svoboda, podle mne, není v tom, že by byla daná jakoby v principu zákonem, ale nějakou elementární úctou k druhému, k životu, k respektu. A když jsme přišli o respekt k druhému – bavili jsme se o tom, když jsem říkal, že jsme všichni atomizovaní – tak jakou cenu má svoboda v atomizovaném světě, když se stejně nemůžeme potkávat, a stejně si vlastně radši nic neříkáme? A to začalo dřív, než to někdo začal osekávat. Spíš mám skoro pocit, že politici vyhověli společenské poptávce, že když už se spolu nebavíme, tak k čemu mít svobodu? Nebavíme se spolu, nestýkáme se, neříkáme si věci, které nechceme slyšet, tak k čemu tedy ještě potřebujeme nějakou svobodu.

Martina: A navíc to lapidární: „Rozděl a panuj!“

Vidlák: Ano.

Martina: Dobře. Ale 3. září se na Václavském náměstí sešlo nějakých sedmdesát, sto tisíc lidí. To znamená, že ti nezůstali sedět doma. Překvapilo tě to?

Vidlák: Ano, překvapilo. Nemyslel jsem si, že jich bude tolik. Řekl bych to takhle: V době covidové se demonstrovalo za svobodu od všech těch opatření, a upozorňovalo se na všechny jevy ve společnosti, na to, jak budou nové zákony napsány šikovně tak, že budeme mít nouzový stav, který bude trvat věčně, a tak dále, a že je to už připravené. A jeden můj nejmenovaný kolega blogger, když jsem ho zval na zabijačku, mi zcela vážně tvrdil, že nebude moct přijet, protože už všichni budeme v covidovém koncentráku. A za tuhle svobodu demonstrovalo na náměstích tisíc, dva tisíce, pět tisíc lidí, nechci nikomu křivdit, deset tisíc. A myslím, že teď na Václavák lidi nepřišli kvůli tomu, že by měli pocit, že je ohrožena jejich svoboda, ale kvůli tomu, že začali mít pocit, že je ohrožena jejich základní lidská existence.

Martina: Několikrát jsi se vyjádřil v tom smyslu, že ti nahoře, současná vláda, a jejich, a teď použiju košilaté slovo, kámoši, se ze všeho nejvíce bojí toho, že se lidé proti nim sjednotí.

Vidlák: Ano.

Lidé se sjednocují, protože začíná jít o život, o statky i hrdlo

Martina: Je to logické, z toho musí mít každá vláda strach. Myslíš, že to už začalo? Že se lidé sjednocují?

Vidlák: Myslím, že ano. Ale myslím, že se sjednocují proto, že začíná jít doslova a do písmene o život. Možná ještě ne v tom smyslu, že ještě pořád nepochoduje žádná cizí armáda na naše hranice, ale že opravdu začíná jít o poslední zbytky toho, co ještě máme. Prostě že začíná jít pomaloučku o statky i o hrdlo.

Martina: Ale že by vládní strany zaznamenaly nějaký strašlivý debakl v komunálních volbách, to konstatovat nemůžeme. Jejich strany dostaly méně mandátů než v minulých volbách, ale nikoli dramaticky méně. Takže se zdá, že demonstrace 3. září nebyla žádným referendem o vládě. Nebo to nevyšlo? Jak to vnímáš?

Vidlák: Především bych řekl, že spouště lidem ještě nepřišly nové složenky, nepřišly jim nová vyúčtování za elektřinu. Ještě je hromada lidí, kteří pořád platí ty své 3 000 záloh, a ještě se jim nestalo, že je to najednou pětadvacet, nebo i kdyby jenom patnáct. A z těch, kterým se to třeba stalo, myslím, že zatím spousta vůbec přemýšlí, jak z toho ven. A že 100 000 lidí, co bylo na Václaváku 3. září, to jsou ti, kteří už nevědí, nebo už nemají žádnou svou vlastní cestu, jak by z toho mohli vystoupit, nebo jak to vyřešit.

Martina: A to je jim zatím teplo. Zatím ještě, jak jsi řekl, mnohým ani nepřišlo nové vyúčtování záloh. A přesto přišli. To znamená, že jako modří už vědí, že mnoha lidem to už dochází. A já k tomu rovnou připojím i demonstraci ve středu 28. září: Jak ji hodnotíš? Jak hodnotíš celý tento vývoj?

Vidlák: Myslím, že na začátku září – člověk si zvykne i na šibenici – při první demonstraci, byl strach z vývoje velký, a tak lidé přišli. A teď jsme o měsíc dál, a už další měsíc žijeme s tímto strachem, a zatím to nebylo nikam posunuto dál. V podstatě se situace oproti začátku září zase příliš nezměnila, takže jsme zase mnohem zvyklejší na to, co se děje. A i když zase přibýlo hnoje, tak jsme si zase trochu zvykli na to, že to tedy zase víc smrdí, a prostě to bude ještě nějakou dobu trvat.

Martina: Než lidé prozřou.

Vidlák: Ano.

Současná vláda nás žene vstříc katastrofě. Budťo nevědí, co dělají, nebo to vědí, a chtějí to. Asi mnozí mají připraveny vilky v Americe.

Martina: A prozřou, až budou opravdu na dně? Nebo je šance o trochu dříve?

Vidlák: Já bych si přál, aby to bylo dříve. A to je trochu i důvod, proč se snažím lidi na tyto demonstrace svolávat. Moje úvaha je taková, že se tam může do jisté míry připravovat nějaká budoucnost. Ale nikdo neví, kam tato krize dojde, do jaké míry bude hluboká, čeho všeho se dotkne. Je to takové trochu jako rozsévání, kdy člověk neví, jaká rostlina z toho vyroste. A hlavně v této situaci vůbec neví, co z toho půjde použít do budoucna.

Martina: Velmi mě zaskočilo, když jsem po první demonstraci slyšela vyjádření Petra Fialy a vůbec vládních představitelů – to nálepkování. Toto nálepkování už je klišé, které se opravdu nesmírně shoduje s tím, co si pamatuji z totalitního režimu, protože jsem byla v té době starší, pamatuji, kdy každý, kdo měl jiný názor než vládnoucí komunisté, byl pohůnek placený imperialisty, zrádce v žoldu kapitalistů, agent Washingtonu, rozvraceč placený z USA, případně západním Německem, americká

pátá kolona, nebo alespoň jasný nepřítel lidu. A dnes lidé, kteří tam přišli – mnozí, proto, že opravdu, jak jsi říkal, mají strach – jsou agenti Kremlu, proruští trollové, ruská pátá kolona, Putinovi sluhové. Dotklo se tě to?

Vidlák: Ne, už ne. Už jsem to slyšel tolikrát, že už mě to vlastně nepřekvapilo. A myslím, že svým způsobem ta vláda pomaloučku už ani nic moc jiného říct nemůže. Co by měli říct jiného? „Dobře, lidi, tak jsme se mýlili. Máte pravdu, tak my tedy uděláme to, co říkáte.“?

Martina: A proč se to tak podobá rétorice z totalitní doby?

Vidlák: O svobodu už jsme zase pomaloučku přišli, už delší dobu. Řekl bych, že to, v čem je dnešní doba jiná oproti té komunistické, je to, že tenkrát komunisti aspoň uměli říct natvrdo: „My vám omezíme svobodu, je to pro vaše dobro.“ A dneska je to spíš salámová metoda. Tenkrát se to ještě řeklo natvrdo. Za všechno mohla státní moc, státní mašinerie, všichni věděli, že za všechno můžou komunisti, a bylo to tak nějak dané. Oni skutečně měli za všechno odpovědnost, oni ji převzali, a taky za všechno mohli. Teď bych spíš řekl, že jsme o svobodu přišli, ale nikdo za nic nemůže.

Martina: Je pravda, že dohledat někoho, kdo by byl ochoten převzít za cokoli odpovědnost, je prakticky nemožné. Ty o premiérovi Petrovi Fialovi píšeš jako o „blyštivém Péťovi“, nebo jako o „bruselském lokajovi“, myslíš, že za všechno může on, že za všechno může tahle vláda?

Vidlák: Všechny demonstrace, vůbec to, co se teď děje, posuzuji z toho hlediska, že bych opravdu rád řekl, že viním Petra Fialu z toho, že prostě žene bičem to spřežení ke katastrofě, a místo, aby se snažil brzdit, naopak ještě zrychluje. To bych řekl, že tak skutečně je, protože je premiér. Netroufám si říct, nemůžu nikoho obvinít z toho, že se někde dějí nějaké zákulisní dohody, že odněkud existuje nějaký tlak. Nikdo nemůže být vinen tím, že není hrdina, ale když to porovnám s předchozími vládami, tak podle mě je rozdíl v tom, jít vstříc katastrofě s radostí a s úsměvem, a ještě tomu napomáhat, nebo se aspoň pokoušet to zadržovat, třeba i špatně. Takže já současnou vládu viním především z toho, že nás se vši silou a energií žene vstříc katastrofě. A hrozně by mě zajímalo, jestli to dělají proto, že nevědí, že nás ženou vstříc katastrofě, nebo, že to vědí, a chtějí to takhle udělat.

Martina: Ale katastrofa se asi bude týkat i jich. Pokud nemají letenky, což prý mnozí mají. Ale to už jsou jenom zlé větičky.

Vidlák: Je to jenom moje spekulace, ale řekl bych, že spousta z nich má někde na Floridě, nebo v Kalifornii, nějakou vilečku.

ZDROJ: radiouniversum.cz